

Paní Ingrid Augstenová se narodila 11. února 1940 v Lučanech nad Nisou. Její rodiče byli Němci. Tatínek pracoval jako sklář a měl dílnu hned vedle domu, kde mu pomáhala i jeho žena.

Průběh druhé světové války rodinu zásadně nezasáhl, ale v posledních válečných dnech došlo k setkání s nepřítelem. Jednou malou Ingrid odchytil sovětský důstojník, který dokonce uměl německy a odnesl ji domů mamince.

„vyplašená vyběhla z domu a on mě držel v náruči a říkal, že má doma taky modrookou holčičku, takže nepřítelství ne, na druhou stranu, když se dostali do domu tak rabovali a ubližovali.

Ingrid ráda prolézala opuštěné lučanské domy, které tu zůstaly po odsunu německého obyvatelstva. Jich se odsun našťastí nedotkl, tatínek byl odborník a mohl zůstat.

“tenkrát bylo opravdu strašně moc prázdných domů, těch krásnejch dřevěnejch a já jsem ty domy prolézala a tím jsem získala asi nějaký vztah prostě k těm starejm domům.

Pro paní Ingrid a její rodinu byl zásadní a zlomový rok 1948, kdy se museli vystěhovat z vily do malého bytu v podkroví, tatínek přišel o firmu, ona o zvířata.

...s paní domáci, která shodou okolností byla kdysi pradlenou mé babičky, to znamená, že tak nějak nám to v uvozovkách dala vychutnat.

Po základní škole šla na stavební průmyslovou školu do Hradce Králové. Jejím budoucím zaměstnáním se stane péče o památky, zejména lidovou architekturu.

...měla jsem zájem o dějiny umění a architektury, my jsme měli určená místa kam půjdeme, jmenovalo se to umístěnky a já jsem chtěla domů.

Podnik se jmenoval STAVOPROJEKT, nejdřív rok pracovala v Ústí nad Labem a pak po roce přesídlila do Liberce.

...v tom Liberci jsem chodila i na přednášky na tu vysokou školu v právě tom směru těch dějin umění a podobně, takže tím jsem se dostala k památkové péči..

Už od mala měla ráda dobrodružství a její největší zálibou bylo horolezectví. V Ústí se připojila k horolezeckému oddílu, kde dokonce poznala svého budoucího muže.

...já jsem se vdávala, mně bylo 21, ale manželovi bylo 18.

Nejdůležitější v životě podle slov paní Ingrid byla práce, práce na památkách.

Podílela se na opravě kostela v Mostě po jeho přesunutí.

...to byla taková zajímavá situace, protože ten kostel byl 5 let prázdný po přesunu a bylo to rozebraný

...ten kostel se vlastně přesunul jako hrubá stavba, bez těch kamenných ozdob a beze všeho a to se muselo všechno dávat zpátky.

Paní Augstenová se také podílela na rekonstrukci rotundy na Řípu, opravě hradu Grabštejnu, a když se přestěhovala do Úštěku, zasloužila se o záchranu místní synagogy.

Paní Augstenová vzkazuje:

...aby pokud možno dělali, to co je baví a aby se měli rádi.

To jsou slova, kterými naše pamětnice ukončila své vyprávění. A sama se touto větou celý svůj život řídila.